

Mot en ny natur

Naturen, teknologien og menneskets sameksistens antyder en fremtidsoptimisme i den biofuturistiske installasjonen *Re:forest*. Med utgangspunkt i den romantiske naturens evne til å overleve går Camille Norment og Øivin Horvei i dialog med våre sanser og en ny geologisk tidsalder.

Tekst: Margrete Abelsen

Innenfor hovedinngangen til NTNUs teknologibygget, Akrikk, er det bevart en eldre teglvegg som er innlemmet i den nye storslåtte arkitekturen. Veggene er dekket fra gulv til tak av subtropiske planter som kranser seg om veggens mange vinduer. Denne 80 m² vertikale hagen utgjør en grønn oase midt i det stilrene byggets moderne og minimalistiske struktur. Ulike arter vokser sammen i et symbiotisk forhold. Plantene brer seg langs veggene og virker å absorbere varmen fra solstrålene som flyter inn gjennom en motstående glassvegg.

De tettstående vekstene synes å vokse ut av det menneskeskapt habitatet i et forsøk på å gjenerobre sitt territorium, slik naturen gjennom historien har overtatt urbane sivilisasjoner. Pre-industrielle samfunn som den kambodsjanske middelalderbyen Angkor, som man ikke før nylig oppdaget det faktiske omfanget av, har i århundrer vært gjenerobret av naturen.

Installasjonen, som har fått tittelen *Re:forest*, er et samarbeid mellom den amerikanske multimediakunstneren Camille Norment og den norske billedkunstneren Øivin Horvei. Verket er realisert av firmaet Biowall AS. Gjennom vekstfasene vil installasjonen endre karakter, nye planter vil springe ut, og de vil vokse og gro til de klippes tilbake og på nytt brer seg utover.

Planteveggen danner et lite økosystem som innvirker på besøkende, studenter og ansatte i bygget. For i tillegg til å være visuelt slående har planteveggen en praktisk funksjon. Den bidrar til å regulere luftfuktighet og akustikk samtidig som den renser luften for svevestøv. Dermed tar verket skrittet videre fra en tematisering av miljø, klima og bærekraft til faktisk å påvirke (inne)klimaet i området det eksisterer i.

De dumpe lydene og den friske luften rundt vegginstallasjonen tilfører en sanselighet hvor vi blir bevisste vår egen kropps tilknytning til omgivelsene og dens draging mot planteriket og naturen. Vår iboende søken mot forbindelser til andre livsformer og naturlige prosesser (biofili) er til stede selv om vi i dag har etablert en distanse til disse, både fysisk og psykologisk. Norment og Horveis verk kan leses som et økoterapeutisk forsøk på å gjenetablere bevisstheten om vårt forhold til naturen og vår rolle i den.

Tittelen *Re:forest* er et tilsvarende svar til den geologiske epoken det hevdes at vi nå er inne i. Detoneringen av den første atombomben i New Mexico i USA i 1945 sies å markere overgangen til denne nye geologiske tidsalderen, som skiller seg fra de forhenværende ved å regne menneskeskapt endringer som en integrert del av jordens prosesser. I 2000 lanserte den nobelprisvinnende kjemikeren Paul J. Crutzen begrepet *antropocen* for å illustrere at menneskeheten i seg selv er blitt som en naturkraft – med nærmest tilsvarende effekt på evolusjonen som meteorittnedslaget som utryddet dinosaurerne for 66 millioner år siden. I dette perspektivet er den menneskelige aktiviteten avgjørende for hvordan jorden utvikler seg, og for vår framtid på den.

Kunstens rolle i møte med økologiske utfordringer har vært et tilbakevendende tema de siste årene. Det antropocene forholdet mellom mennesker, natur og teknologi aktualiseres blant annet av

kunstnere som Olafur Eliasson og Ai Weiwei, og danner grunnlaget for storslåtte utstillingsprosjekt som Haus der Kulturen der Welts *The Anthropocene Project* (Berlin, 2013), Gemeentemuseum Den Haags *Yes Naturally – How art saves the world* (Haag, 2013) og Aros' *The Garden – End of Times; Beginning of Times* (Århus, 2017). Dette perspektivet formidler ofte det moderne menneskets hårfine balansering mellom frigjøring på den ene siden og undergang på den andre. I Norment og Horveis scenario muliggjør teknologien et mer harmonisk forhold mellom mennesket og naturen og utgjør slik et forsonende bindeledd.

Dersom menneskeskapte systemer som har endret planeten er ute av kontroll, kan man se for seg at vi i fremtiden vil være avhengige av teknologisk kolonisering av planetariske systemer. Det er dermed ingen dystopi vi møter, men en teknologideterministisk optimisme hvor våre nye koloniseringsevner kan være redningen. Slik speiler *Re:forest* vår frykt for økologiske kriser og evolusjonær regresjon, samtidig som verket gir et konkret eksempel på den biologiske rikdommen som fremdeles eksisterer, og et håp om en mulig fremtid på denne jorden.